

BRZDÍNSKÉ AUTOŠKOLCE

Milé děti. Poslechněte si vyprávění o tom, jak si v jedné autoškolce sami žáci vybírali svého učitele. Tato nevídaná událost se přihodila v Brzdíně, nádherné vesnici postavené podél bystřiny Brzdínky. Vesnici tvoří hlavní ulice a několik uliček vedlejších, tři parkoviště, jedno náměstí a spousta pestře nabarvených garáží. Modrých, šedých, zelených, červených, žlutých či hnědých. Největší ze všech brzdínských garáží je krásná bílá autoškolka, kterou má na starost sympatická bugina Gina.

Dříve zvládala učitelka Gina celou autoškolku úplně sama. Jenomže autíček, traktůrků, buldozérků, bagříků, nákladáčků, autobusíků i všemožných dalších vozítek neustále přibývalo, a proto bylo zapotřebí přijmout do brzdínské autoškolky ještě jednu učitelku. Nebo učitele. O tom, kdo to bude, rozhodnou žáci autoškolky. Zpočátku chtěli být rozhodčími úplně všichni, ale jejich zájem rychle opadl. Některým se nehodilo, že výběr učitele má probíhat v sobotu, jiní se zalekli rozhodování o tak důležité věci. Mnoho dalších vozítek naopak usoudilo, že je jim vlastně lhostejné, kdo bude v autoškolce učit. Proto se nakonec rozhodčími stalo pouze pět vozítek. Traktůrek Žabáček, dodávka Slávka, parní váleček Mareček, minimotorka Dorka a nejmladší autíčko z autoškolky, pruhovaný syn učitelky Giny jménem Bengalík. Pokud chcete vidět, milé děti, jak ta pětice odvážných rozhodčích vypadá, podívejte se na předchozí stránku.

Nyní nastává dlouho očekávaný okamžik. Pětice malých rozhodčích čeká před bílou autoškolkou na první zájemkyni o učitelské povolání. Tou je docela známá zpěvačka, kterou malí rozhodčí dříve vídali v televizi a na motonetu palubních

počítačů. Měla by jim povědět co nejpoutavější příběh. Takže se, milé děti, pohodlně posadte, zapněte bezpečnostní pás, uchopte volant, sešlápněte plyn až k podlaze a pokuste se společně s malými statečnými rozhodčími vybrat to nejlepší vozidlo pro brzdínskou autoškolku. První uchazečka Emily Frostová právě přijíždí!

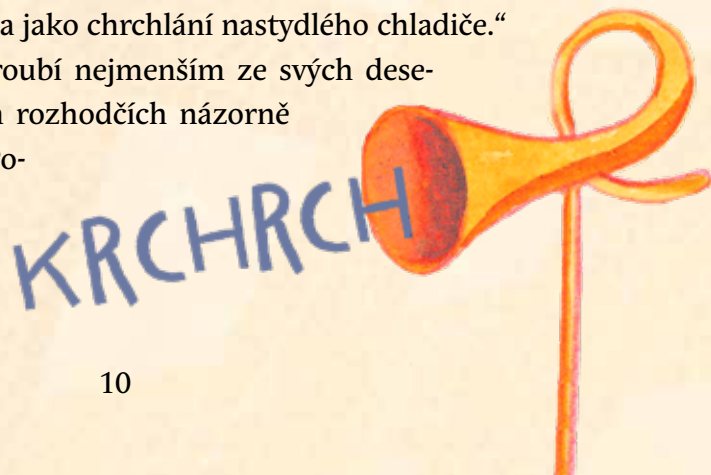

O KONCERTU VE VOLANTSKÉM CÍSAŘSTVÍ

Emily Frostová je postarší pestře pomalovaná zmrzlinářská dodávka s deseti klaksony umístěnými po celé karoserii. Jako bývalá zpěvačka je zvyklá vystupovat před mnoha vozidly, takže je úplně klidná a přívětivě se usmívá. Zato malí rozhodčí mají nervozitou sevřené zadní pneumatiky, protože v této nelehké rozhodovací úloze vystupují poprvé. Raději tedy zvou Emily Frostovou dovnitř autoškolky až do své třídy, kde se malá vozítka cítí jistěji než venku. Tam první uchazečku vybědnou, aby jim pověděla svůj příběh.

„Dobrý den, milá vozítka,“ zdvořile pozdraví Emily Frostová pěťici malých rozhodčích. „Možná ani nevíte, že než jsem se stala zpěvačkou, prodávala jsem v Motorově zmrzlinu. Tak dlouho jsem na každém rohu zpívala *Kupte kornout zmrzliny, stojí oktan jediný!*, až si mého silného hlasu všiml slavný hudebník Luciano Maserati. Díky němu jsem potom natáčela videoklipy a vystupovala na koncertech. Dokonce mě jednou pozvali, abych zazpívala na autodromu ve Volantánu, hlavním městě vzdáleného Volantského císařství. To je odtud tak daleko, že se tam nemluví po našem, ale volantštinou. Slyšeli jste někdy volantštinu? Mně vždycky zněla jako chrchlání nastydlého chladiče.“

Emily Frostová kašlavě zatroubí nejmenším ze svých deseti klaksonů, aby pěťici malých rozhodčích názorně předvedla zvuk volantštiny. Potom hned pokračuje ve vyprávění.

„Před koncertem jsem měla dostatek volného času, a tak jsem vyrazila na prohlídku Volantánu. Nejvíce mne upoutala řeka Zpátečka, líně protékající velkoměstem. Byla mnohem širší než řeka, kterou máte tady u vás v Brzdíně. Zaparkovala jsem v malé jeskyni u břehu řeky, pozorovala zvolna plynoucí vodní hladinu a bylo mi báječně. Jenomže najednou kousíček od jeskyně zaparkovala dvě auta a začala si volantsky povídat. Je dobré znát cizí jazyky. Dokonce se říká, že *kolik umíš řečí, tolikrát jsi autem*. Já však volantštinu ani žádný jiný cizí jazyk neovládám, takže jsem těm dvěma nerozuměla ani slovo. Přesto mě z jejich rozhovoru jímala čím dál větší hrůza! Hlubší zvuk, jaký mívají nákladní auta, hučel, vrčel, skřípal a pak zas lísavě předl. Hned mne napadlo, že nabádá k něčemu zakázanému. To druhé auto bylo podle zvuku menší sklápěčka, která pouze bázlivě pokuckávala. Zpočátku patrně návrhy odmítala, ale nákladák pořád brumlal a brumlal, až ji nakonec přemluvil. Potom obě vozidla odjela pryč. Z melodie zaslechnutého rozhovoru jsem vytušila, že toho večera má chudák sklápěčka tajně otevřít nákladnímu automobilu vrata do nějaké garáže, kam by se bez její pomoci nedostal.“

Emily Frostová přerušuje své vyprávění a obrací se na pěťici rozhodčích s otázkou: „Co byste na mém místě, má milá vozítka, dělala vy?“

„Já bych to ohlásil policii,“ navrhuje pruhovaný Bengalík a vzrušeně podupává předními pneumatikami.

„Jak by to mohla Emily Frostová ohlásit policii, když jim vůbec nerozuměla?“ nesouhlasí rozvážný parní váleček Mareček. „Co když nákladák jenom sklápěčku přemlouval, aby spolu večer jeli do autokina?“

„Já bych to nechala plavat, když se to stalo u vody,“ oznámí nádherná dodávka Slávka.

Emily Frostová s úsměvem poděkuje malým rozhodčím za jejich zajímavé nápady a potom svůj příběh dopoví až do konce.

„Skutečně jsem zkusila své podezření oznámit policejním vozům. Zprvu jsme si nerozuměli, ale naštěstí měli tlunočnick. To je moc užitečná věčička! Vypadá jako obyčejný nočník, ale když do něj něco řeknete po našem, tak se z něj ozvou ta slova volantsky. Díky tlunočnicku jsme se domluvili výborně. Stejně to však nepomohlo, protože jsem nevěděla, jak ta dvě neznámá vozidla vypadají a jakou neplechu mají za lubem. Potom jsem už musela pospíchat na autodrom, abych se připravila na vystoupení. Bylo úplně vyprodáno, písničky se líbily a celé hlediště spokojeně vytrubovalo o sto šest. Po koncertu jsem zaparkovala na okraji pódia a moji fanoušci přijížděli, abych se jim na papír podepsala otiskem pravé přední pneumatiky. Ve frontě žadatelů čekala docela hezká občerstvovací sklápěčka, která během mého vystoupení prodávala posluchačům chlazený olej a různé sladkosti. Vedle ní stál nákladní automobil s rozzářenými světly. Jakmile přijeli na řadu, začali na mě nadšeně mluvit a já hned poznala, že to jsou ti dva od řeky! Nákladák uměl trošičku po našem a přiznal se mi, že nesehnal na koncert parkovací lístek. Naštěstí ale přemluvil kamarádku sklápěčku, která je na autodromu zaměstnaná, aby ho tajně vpusťla zadními vrátky.

Takže, co myslíte, má milá vozítka, měla jsem pravdu, nebo ne? Určitě není správné jezdit na koncerty bez placení, ovšem žádný velký zločin to samozřejmě není. Mou chybou bylo, že jsem dělala ukvapené závěry a někoho podezírala

bez pořádných důkazů. Na to si dávejte velký pozor! Nebo jste už snad někdy někoho nespravedlivě obvinili?“

Zatímco zmrzlinářská dodávka Emily Frostová odjíždí na parkoviště, zpytují všichni malí rozhodčí svědomí, zda někdy někoho neprávem podezřívají. Rodiče, sourozence, přitele či kamarádku. Skoro každý si vzpomene na alespoň jedno podezření, které se nakonec ukázalo jako úplná hloupost. A jak jste na tom, milé děti, s podezřívavostí vy?

O STRACHU Z VÝŠEK

Druhým zájemcem o práci učitele v brzdínské autoškole je oranžový autojeřáb Maxim Obrovský z lázeňského města Lehký Plyn. Kvůli velikosti tohoto uchazeče raději přijíždějí traktůrek Žabáček, dodávka Slávka, minimotorka Dorka, autíčko Bengalík a parní váleček Mareček poslouchat jeho vyprávění ven na školní parkoviště, do stínu věčně zelených semaforů. Oranžový velikán se zhluboka nadechne a spustí:

„To byste nevěřila, velevážená mláďata, jak často se mě někdo ptá, kolik metrů vlastně měřím. Pokaždé odpovídám, že dost na to, aby se jim z té výšky pořádně zatočil palubní počítač. Všem taková odpověď stačila, dokud se neobjevil jeden pyšný zlatý karavan. Ten se také nejprve zeptal na mou výšku a pak mně nabídl sto oktanů, když ho zvednu nahoru. Jenomže sotva byl maličký kousek nad zemí, hned chtěl sundat zpátky na zem, protože dostal závrať. Myslel jsem, že už ho nikdy neuvidím, ale druhý den přijel zas. Za dalších sto oktanů jsem ho zvedl o něco výš, ale to už vyděšeně pištěl, ať ho dám dolů. Tak se to opakovalo celý týden, pokaždé jsem dostal sto oktanů a vytáhl ho o kousek výš než minule. Nakonec se svého strachu z výšky zbavil.“

„Docela by mě zajímalo,“ vkládá se do vyprávění zvědavý parní váleček Mareček, „proč to ten zlatý karavan vlastně dělal?“

„Přesně to samé mně také vrtalo palubním počítačem,“ přikývne s úsměvem autojeřáb Maxim. „Proto jsem se trochu poptával a nakonec zjistil, že zlatý karavan se jmenuje Trumpeta a patří mu v Lehkém Plynu spousta garáží i parkovišť. Nedávno si nechal postavit nejvyšší garáž ve městě. Jenomže když

Trumpeta na placaté střeše té nejvyšší garáže uspořádal oslavu, podíval se dolů a omdlel. Přitom nikdy předtím závratí netrpěl.“

„Jak se stane, že někdo najednou začne mít strach z výšek?“ zajímá se minimotorka Dorka, která se ničeho nebojí.

„Nejčastěji závratí vzniká po nepříjemném zážitku spojeném s velkou hloubkou,“ odpoví autojeřáb Maxim. „Proto jsem se nenápadně zlatého Trumpety vyptával, kde před tou oslavou pobýval. Vůbec o tom nechtěl mluvit, ale pak se neochotně zmínil o výletu do nedalekých Dieslových hor. Hned jsem se tam vypravil a hledal nějaký prudký sráz nebo hlubokou prohlubeň. Nakonec jsem objevil propast, z níž se ozývalo naříkavé poštekávání. Rychle jsem natáhl do hlubiny své rameno s dlouhatánským navijákem a vyzvedl vzhůru maličké rozbité domácí vozítko. Dlouhé roky věrně sloužilo zlatému Trumpetovi, ale když zestárlo a rozbilo se, dočkalo se kruté odměny. Nevděčný Trumpeta odvezl domácí vozítko do Dieslových hor a nemilosrdně ho hodil do propasti. Jenomže když viděl vozítko padat do hlubiny, dostal strach z výšek.“

„Ten zlatý karavan by zasloužil přísně potrestat,“ prohlásí traktůrek Žabáček rozhodně, celý zelený spravedlivým hněvem.

„Poslala bych ho rovnou do vězení,“ přidává se rozzlobená dodávka Slávka. „Vždyť přece všichni dobře víme, že *kdo nemá rád domácí vozítko, ten nemá rád ani auta!*“

„Jen se nebojte, velevážená mláďata,“ chystá se autojeřáb Maxim Obrovský dokončit své vyprávění. „To domácí vozítko se brzy krásně spravilo a začalo spokojeně popojíždět po Lehkém Plynu. Zato nadutý nelítostný Trumpeta dopadl hodně špatně. Ne nadarmo se přece říká, že *pýcha předchází autonehodu*. Trumpeta tou-

žil ukázat všem obyvatelům lázeňského města, že žádnou závratí netrpí. Uspořádal proto na své vysokánské garáži velkou slavnost, během které schválně jezdil těsně u kraje střechy. Tam za ním najednou odněkud přiběhlo uzdravené štěkající domácí vozítko. Sotva ho Trumpeta zahlédl, strach z výšek se mu okamžitě vrátil. Vyděšeně zatroubil, ztratil rovnováhu a spadl ze střechy. Docela dlouho ho pak museli spravovat ve vyhlášeném autoservisu v Karburátořanech a dodnes mu přední nárazník skřípe strachy pokaždé, když má sjet sebemenší kopeček.“

A co vy, velevážená mláďata, pečujete o domácího mazlíčka, nebo si zatím pouze přejete, aby vám ho rodiče koupili k narozeninám? Určitě byste se o něj starali lépe než zlatý karavan Trumpeta.

O ZLOČINU NA BENZÍNCE

Po napínavém příběhu oranžového autojeřábu se pět rozhodčích vrací ze sluncem rozpáleného parkoviště do stinné autoškoly, aby si v příjemném chládku poslechli vyprávění šedivé limuzíny Meluzíny. Tato uchazečka se tváří důležitě a nepůsobí mile ani příliš sympaticky, ale spíše přísně a nepřátelsky. Na světlo-
metech má nasazeny ošklivé hranaté brýle a její hlas je pronikavě skřípavý jako opotřebovaná brzda.

„Jmenuji se inženýrka Meluzína a donedávna jsem byla vedoucí čerpací stanice pohonných hmot, které většinou říkáte benzínová pumpa, nebo dokon-

ce benzínka. Povím vám velice poučný příběh, ale nejsem si jista, zda ho při svém mládí pochopíte.“

Hůř snad Meluzína ani začít nemohla! Pětice malých rozhodčích si mezi sebou okamžitě začne potichu šuškat. Traktůrek Žabáček na Meluzínu zamračeně zabliká světlo-
metry, dodávka Slávka nevěřičně zavrtí volantem, Bengalík překvapeně zatroubí, zatímco minimotorka Dorka zavrčí drsné motorkářské slovo *mordyjé*. Pouze parní váleček Mareček na sobě nedává nic znát a zdvořile limuzínu Meluzínu požádá, ať celý příběh laskavě odvypráví. Protože teprve potom se ukáže, zda je vyprávění srozumitelné, či nikoliv. Naprosto zaskočená limuzína se zmůže jen na škytnutí znějící jako *Uuuh!* a rychle pokračuje dál.

„Všechny benzínové pumpy zdánlivě vypadají podobně, ale to je opravdu jenom zdání. Některé jsou velké a prostorné, jiné naopak malé a stísněné. Benzínové pumpy mohou stát ve městech či někde v přírodě u dálnice nebo v zapadlých vesnicích, *kde koloběžky dávají dobrou noc*. Úplně nejlepší jsou benzínové pumpy v centru velkoměst. K těm neustále přijíždějí další a další žíznivá auta, takže se tam vydělává hodně oktanů. Právě v takové luxusní benzínové pumpě jsem dříve pracovala jako vedoucí. Stála uprostřed Bloudína, hlavního města království Velká Baterie, hned vedle divadla U Čtyř semaforů. Jmenovala se U Dračího závodáka a získat tam zaměstnání bylo velice obtížné. Kromě mne tam pracovalo šest vozidel, která se starala o hosty, a mladá pokladní čtyřkolka Nikolka, co se pořád smála. Ten její smích ji ale před rokem přešel, když se z pokladny ztratilo tisíc oktanů. Zavolali jsme kvůli tomu policii, která nás všechny vyslyšala. Nejdéle čtyřkolku Nikolku, protože jako

pokladní měla oktany na starost. Sice se dušovala, že by neukradla ani oktan, ale stejně musela z naší luxusní benzínové pumpy pryč. Protože *nemám pod kapotou místo motoru kus ledu*, přemluvila jsem majitele benzínové pumpy U Dračího závodáka, aby dal té zlodějce ještě jednu poslední šanci. Aby ji zaměstnal v prťavé benzínce u příšerného zapadákova jménem Naraždín. Právě odtud k nám naopak přijel nový pokladní, velice šarmantní sedan Dan, kterého jsem si potom vzala za manžela. Z toho plyne ponaučení, že sebeošklivější věc – jako například krádež tisíce oktanů – může nakonec přinést něco nádherného.“

Pětice malých rozhodčích je poněkud zaskočena. Opět se mezi nimi ozývá tiché nespokojené šuškáání. Co tohle bylo za příběh? Takový krátký a nanicovatý! Navíc bez odpovědi na nejdůležitější otázku, zda oktany opravdu ukradla pokladní čtyřkolka Nikolka?!

„Proč je v benzínce U Dračího závodáka tak složité sehnat zaměstnání?“ snaží se získat alespoň nějakou užitečnou informaci traktůrek Žabáček.

„To přece musí být každému jasné,“ odbyde ho přezíravě limuzína Meluzína. „V luxusní benzínové pumpě touží pracovat mnoho aut, protože se tam vydělává hodně oktanů. Jenomže pracovních míst je tam pouze osm, a proto nového zaměstnance přijmou teprve tehdy, když některý původní skončí.“

„Já si stejně myslím, že čtyřkolka Nikolka nic nevzala,“ prohlásí do ticha opatrně Bengalík. „Proč by kradla, když vydělávala hodně oktanů?“

„Mně zase vrtá palubním počítačem něco jiného,“ žádá o vysvětlení zamyšlená dodávka Slávka. „Proč jste tam vlastně skončila vy? Když je to tak lákavá a skvěle placená práce.“

„Tomu bys nerozuměla, ty zvědavá dodávečko,“ povýšeným tónem odsekne nasupená Meluzína a nervózně podupává levými pneumatikami. „Mému ctižádostivému manželovi Danovi práce pokladního nestačila a zatoužil být vedoucím benzínové pumpy. Chtěl, abych mu přenechala své místo, a já mu nedokážu nic odmítnout. Jsem do něho zamilovaná pořád stejně, jako když jsme se před pěti lety seznámili.“

„Před pěti lety?“ ptá se udiveně minimotorka Dorka. „Vždyť jste nám před chvílkou říkala, že k tomu zmizení tisíce oktanů došlo teprve před rokem. Takže jste byla do sedana Dana zamilovaná dávno před tou krádeží?“

„No, trochu jsme se znali už dříve,“ nechotně připouští limuzína Meluzína. Vztekla se mračí a podupává už všemi čtyřmi koly.

„Co když těch tisíc oktanů ukradl někdo jiný?“ vkládá se do diskuze černý parní váleček Mareček. „Možná ty oktany vzalo auto, které si toužebně přálo zbavit se čtyřkolky Nikolky, aby na uvolněné místo v luxusní benzínové pumpě U Dračího závodáka nastoupil sedan Dan!“

„Ale já jsem to musela udělat,“ vyštěkla limuzína Meluzína. „Vždyť jinak by sedan Dan zůstal ve vidlákovském Naraždínu! Třeba by si v té vesnici našel jinou nevěstu. Proto jsem tajně vzala z pokladny tisíc oktanů. Vám se klidně přiznám, protože jste malá vozítka, kterým nikdo neuvěří.“

„Jim možná ne, ale mně určitě ano,“ ozve se náhle učitelka bugina Gina, která vše poslouchala za oknem garáže. „Náhodou se velice dobře znám s majitelem té luxusní benzínky v Bloudíně. Jednou jsme spolu lovili podvodní obludu Lochnerezku. Takže ho určitě přesvědčím, aby nevinnou čtyřkolku Nikolku

přijal zpět do benzínky U Dračího závodáka. Můžete se spolehnout, že mu za-
telefonuji ještě dnes!“

Šedivá limuzína Meluzína zuřivě kmitá stěrači. Vzteky střídavě bledne
a tmavne. Potom bez varování prudce přidává plyn a zběsile vyráží pryč z au-
toškolky, *jako by ji honil Šroták*. Žádnému z pěti malých rozhodčích se po ní
nestýská.

Co myslíte vy, milé děti, hodí se limuzína Meluzína na učitelku autoškolky,
nebo nehodí?

O TAJEMSTVÍ ZÁVOĐÁKA CVOKA

Když nepříjemná limuzína Meluzína s hanbou utekla z brzdínské autoškolky,
nastává vhodný čas pro čtvrtou zájemkyni o místo učitelky, kterou je závodnice
Slunečnice ze Spojkovic. Je celá polepená reklamami slavné hodinářské firmy
Pátečník Filip a nejméně pět skutečných hodinek téže značky má připevněno
na pestrobarevné karosérii. Prostě je to závodnice, pro níž je nejdůležitější čas.

„Zdravím, omladino. Přijela jsem vám povědět historku, jak jsem odhalila
zloděje ocelových trubek,“ začíná bez dlouhých úvodů závodnice Slunečnice.
„Možná si pamatujete, že loni na našem nádherném spojkovickém autodro-
mu hořelo, když tam havaroval závodní vůz Čongo. Požárem poničenou část
autodromu bylo zapotřebí opravit, a proto stavební společnost dovezla potřeb-
ný materiál. Mimo jiné také trubky z kvalitní volantské oceli, které však během
noci dočista zmizely. Od jednoho starého kombíka, který parkoval poblíž auto-
dromu, jsem se dozvěděla, že v noci zahlédl auto citrónově žluté barvy. Jenom-
že v celých Spojkovicích má takovou barvu karosérie pouze
jediné auto. Slavný závodák Cvek – jedno z nejlepších
závodních aut na světě!“

„Já myslím, že to klidně
mohl být on,“ rezolutně pro-
hlásí malý Bengalík, který
vzteklouna Cvoka loni po-
tkal a neměl na něho zrov-
na příjemné vzpomínky.

